

Kirándulás a Csalhó-hegységbe

„A Keleti-Kárpátok középső csoportjának hegyláncai között magasodik a Csalhó, amely már a történelmi Moldva területén húzódik, az ezeréves magyar határ keleti oldalán. A románok által szent hegyként tisztelt masszívum a Kárpátok egyik leggyakrabban látogatott hegysége, amelyet nyaranta turisták tízezrei lepnek el. Innen a beceneve is: Moldva Olümposza.”

2022. szeptember 25-én csíkszentdomokosi nyolcadikosokul is ellátogattunk erre az „Olümposzra” földrajz szakos tanárunk, Laczkó-Szentmihályi Árpád vezetésével.

Reggel 6:30-kor már zeneszóval vártuk az autóbust az iskola előtt. Amikor a busz megérkezett, mindenki felült, ekkorra már izgatottságunk a tetőponton volt. Útközben, Gyergyószentmiklóson még felvettük a tanárúr egyik barátját, Farkas Attilát akiről megtudtuk hogy ő is földrajztanár, és hogy németül tanítja a földrajzot a gyerekeknek. Vele jött a felesége és a kislányuk is.

Kétórai utazás után megérkeztünk Izvorul Muntelui-ba, ahol befizettük a nemzeti parkba való belépőt, majd gyalog indultunk neki a hegynek. Az út eleinte nem volt nehéz, ennek ellenére elég lassan haladtunk. A hangulat szuper volt, amibe nyilván a zene is besegített, illetve a folyton bohóckodó társaság. Többször tartottunk pihenőt és bevártunk mindenkit, aztán

indultunk is tovább. Sereghajtóink is voltak, akik figyeltek, hogy senki ne maradjon le olyan nagyon. Az erdő nagyon szép volt, az idő pedig kellemes.

Több mint négy órát gyalogoltunk, amire kiértünk a Dochia nevezetű menedékházhoz. Nagyon jó érzés volt, megkönnyebbülés, hogy első célunkat elértük. Gyönyörű volt a táj, amerre a szem ellát hegyek. Nincs is ennél szebb, azt hittem... A menedékháznál mindenki picit hosszabban pihenhetett, tízóraihoz és átöltözhetett. Fél órát pihentünk, azután aki akart a lányok közül, mivel a fiúknak kötelező volt, elindultunk a Toaca-csúcs (1904 m) felé. Egy kb. félórásnak tűnő gyalogút után elérkeztünk egy lépcsőhöz. Na de milyen lépcsőhöz! 519 lépcsőfokon mentünk fel, az 520-dik lépéssel már a csúcson voltunk. De a kilátásért megérte megmászni a lépcsőt. Nagyon messze ellátni innen, és annyira szép a kilátás, hogy nem lehetett vele betelni. Lenyűgöző, hegy hátán hegy amíg csak ellátsz. A Toaca-csúcs 1904 m magas, csupán 3 méterrel alacsonyabb az Ocolaşul Mare csúcsnál. Itt a csúcson már erősen fúj a szél és még hó is akadt. Miután megcsináltuk a csoportképet, még Tánczos Barna környezetvédelmi miniszter úrral is találkoztunk. Vele is csináltunk egy szelfit, aztán a táj megörökítése után elindultunk befele, de most nem az óriáslépcsőn, hanem a másik, régi úton, ösvényen. Mire visszaértünk a menedékházhoz, a többiek, akik ott maradtak, már a konyhán sült szalmakrumplit ették. Mi is megpihentünk, aztán már indultunk is vissza az autóbushoz. A visszaút mintha

kicsit hosszabbnak tűnt, még az erdő között voltunk, amikor besötétedett. Nem kis izgalommal, mitöbb félelemmel tettük meg az utolsó kilométereket. De végül szerencsésen értünk ki az erdőből, és a busz már várt minket.

Hazafele már nem volt akkora hangzavar a buszon, mint menet, mindenki fáradt volt. Este kilenc órára értünk haza, már alig vártuk, hogy ágyban legyünk. Arról persze szó sem lehetett, hogy másnap ne menjünk iskolába. Azon a hétfőn nem igen panaszkodhattak tanáraink az órai hangoskodásunkra... Annál inkább az ásítózósra és a semmibe bambuló arcainkra. Túléltek valahogy mindannyian.

Nekem ez a kirándulás is nagyon tetszett, talán ez tetszett az eddigiek közül a legjobban. Varázslatos helyeken voltunk, páratlan a Csalhó szépsége. Örülök, hogy nem maradtam otthon, csodás élményekkel térhettem haza. Köszönjük a tanár úrnak a lelkes szervezést, a túravezetést, és hogy türelemmel viselte nemcsak lassú tempónkat, de időnkénti nyafogásainkat is! Várjuk a tavaszi túrákat!

Bács Ágnes VIII.A

